

Arrest

nr. 283 128 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 januari 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 januari 2020 om internationale bescherming. Op 4 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u afkomstig van het dorp Kakokhel in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bent ongeveer zeventien en een half jaar oud en ging in Afghanistan niet naar school. U ging vanaf dertienjarige leeftijd naar de madrassa.

Uw twee oudste broers She. (...) en B. (...) kregen een dreigbrief van de taliban en werden gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban om mee te vechten in de jihad. Ze vluchtten weg en u heeft sindsdien niets meer vernomen van hen. Ongeveer twee maanden later werd uw broer Sha. (...) meegenomen uit de madrassa door de taliban. Twee weken later brachten de taliban het lichaam van uw broer terug naar uw familie. U besliste om te stoppen met de madrassa uit schrik dat u ook zou worden meegenomen door de taliban. De mullah van de madrassa kwam zes of zeven keer naar uw huis op zoek naar u. Hij werd hierbij steeds gemener. De zevende keer kreeg uw vader van de mullah een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u gedood zou worden indien u niet naar de madrassa ging. U verhuisde naar het huis van uw oom langs moederskant en verbleef hier nog twee weken terwijl uw oom uw vertrek regelde.

U verliet Afghanistan ongeveer in maart 2019 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 11 januari 2020 aankwam en op 21 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat u zich niet bij hen aansloot en omdat u zou terugkeren uit Europa. Uw raadsman stelt dat u niet kan terugkeren omdat de taliban verwesterde personen zullen vervolgen.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van de taskara's van uw ouders; alsook de originele dreigbrief van de taliban en de omslag waarin deze documenten naar België werden gestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U heeft dergelijke vrees evenwel niet aannemelijk kunnen maken omdat uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban zeer vaag en onwaarschijnlijk waren.

In de eerste plaats moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw persoonlijke leefwereld voor uw komst naar België. Het is nochtans zeer belangrijk dat een verzoeker om internationale bescherming een duidelijk zicht verschaft over zijn persoonlijke leefwereld om zo de omstandigheden waarin hij zou terechtkomen in het geval van een eventuele terugkeer en het hieraan verbonden risico zo nauwkeurig mogelijk te kunnen beoordelen. In uw geval dient er echter te worden opgemerkt dat u tegenstrijdig en vaag was over uw twee oudste broers, nochtans spilfiguren in uw relaas. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw broer She. (...) ongeveer 22 jaar oud was en dat uw broer B. (...) ongeveer 20 jaar oud was (verklaring DVZ d.d. 27/10/2020, vraag 17). Bij het CGVS stelde u echter plots dat B. (...) uw oudste broer is en She. (...) uw tweede oudste broer (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 04/06/2021, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u het niet wist omdat uw broers getrouwd zijn (CGVS 1, p. 2). Later bij het CGVS stelde u plots weer dat She. (...) uw oudste broer is (CGVS 1, p. 21). Bij uw registratie bij de Dienst Minderjarigen gaf u dan weer aan dat B. (...) 28 jaar oud was, dat S. Z. (...) 30 jaar oud was en dat ook N. (...) en I. (...) ouder waren dan u (zie fiche niet-begeleide minderjarigen) terwijl u bij het CGVS stelde dat N. (...) en I. (...) uw jongere broers zijn (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 2). Uw broer Sha. (...) liet u bij de Dienst Minderjarigen dan weer geheel onvermeld. Ook over de scholing van uw broers bleef u bijzonder vaag. U wist niet tot welke graad uw broers naar school gingen in Afghanistan (CGVS 1, p. 6) noch hoelang zij in de madrassa hadden gestudeerd (CGVS 1, p. 7). Nochtans woonden uw broers in hetzelfde huis als u (CGVS 1, p. 21). Er mag dan ook verwacht worden dat u ondanks uw jeugdige leeftijd coherente verklaringen zou kunnen afleggen over deze leden van uw kerngezin. Het gegeven dat u echter zo'n tegenstrijdige en vage verklaringen aflegde over uw broers en hun scholing doet dan ook sterk afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien vonden uw eigen problemen met de taliban hun oorsprong bij de problemen van uw broers waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen reeds sterk wordt ondergraven door uw incoherente verklaringen over uw gezinssamenstelling en meer specifiek uw broers.

Uw verdere verklaringen over uw eigen onderwijs en de madrassa overtuigden evenmin. De madrassa is nochtans de plek waar een groot deel van uw beweerde problemen plaatsvonden. U verklaarde eerst dat u pas op dertienjarige leeftijd naar de madrassa begon te gaan omdat u spelletjes speelde en de madrassa niet leuk vond (CGVS 1, p. 21). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u niet eerder naar de madrassa ging omdat u thuis diende te werken (CGVS 2, p. 5) hetgeen weinig coherent is met uw eerste verklaringen. Uw verklaringen over uw andere taken voor u naar de madrassa ging, konden bovendien niet overtuigen. Hoewel uw vader zei dat het belangrijk was om te studeren in de madrassa, had u geen idee welke toekomstplannen uw vader had voor u (CGVS 1, p. 7). Met uw oudere broers praatte u evenmin ooit over uw toekomst (CGVS 1, p. 7). In de Afghaanse overlevingscultuur is dit een vreemde vaststelling. Even opmerkelijk is uw bewering dat u enkel thee bracht naar de velden terwijl uw vader te oud was om te werken op jullie velden waardoor uw twee paternale ooms al het werk dienden uit te voeren (CGVS 1, p. 8). Dit is des te frappanter daar u verklaarde dat u landbouwer zou zijn geworden indien u het land niet had verlaten. In die context mag dan ook verwacht worden dat u enigszins zou worden opgeleid door uw familie om dergelijke taken in de toekomst te kunnen uitvoeren voor het gezin. U verklaarde echter dat uw ooms u nooit toonden hoe het landbouwwerk gedaan werd (CGVS 1, p. 22) en u had geen idee aan wie uw ooms en vader hun gewassen verkochten (CGVS 1, p. 21). Dat u aldus klaargestoomd werd om landbouwer te worden heeft u geenszins aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen over uw scholing in de madrassa waren ook weinig geloofwaardig. Uw leraar Mullah B. (...) zou op uw derde of vierde dag in de madrassa reeds hebben gepredikt over de jihad (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8) en eens de studenten opgroeiden, werden ze door hem doorgestuurd om deel te nemen aan de jihad (CGVS 1, p. 10). Mullah B. (...) maakte volgens u net als alle mullahs in Afghanistan deel uit van de taliban, hetgeen door iedereen geweten is (CGVS 2, p. 7, 8). Toch zou uw vader, die de taliban haatte en hen wilden vond (CGVS 2, p. 6), de rekruteringspogingen en preken van de taliban ongeveer een jaar lang niet serieus hebben genomen. U verklaarde dat uw vader pas van mening veranderde toen uw broer Sha. (...) werd meegenomen (CGVS 1, p. 18). Dit is niet enkel geheel ongeloofwaardig binnen de algemene context in uw beweerde regio van herkomst waar de taliban en de overheid elkaar bevochten (CGVS 1, p. 14) maar zeker in uw persoonlijke context aangezien u beweerde dat uw twee oudste broers twee maanden eerder al persoonlijk bedreigd waren geweest door de taliban, gevraagd werden om mee te vechten met de taliban en om deze redenen waren weggevlucht (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 3). Uw verklaring dat uw vader u dan toch nog naar de madrassa liet gaan omdat hij de handelingen van de taliban niet serieus nam en dacht dat jullie toch niet zouden worden meegenomen, kan geenszins overtuigen. U had overigens geen idee of Mullah B. (...) ook tegen uw broer Sha. (...) had gepredikt over

jihad (CGVS 1, p. 17) terwijl zeker mag verwacht worden dat dergelijke zaken besproken zouden worden binnen een Afghaans gezin in een gebied waar de taliban sterk staan maar er tevens overheidsoperaties worden uitgevoerd (CGVS 1, p. 14). Dit geldt des te meer in uw persoonlijke situatie daar u beweerde dat uw twee oudste broers gedwongen gerekruteerd werden.

Uit deze verklaringen moet geconcludeerd worden dat u geen zicht heeft verschaft op uw werkelijke scholing en activiteiten in Afghanistan. Nochtans is dit zeer belangrijk om uw nood aan bescherming te kunnen beoordelen. Specifiek in uw geval is dit des te belangrijker aangezien u de oorzaak van uw problemen situeerde in de madrassa. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw scholing in de madrassa, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich daar afspeelden en de problemen die u hierdoor kende. Toch kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over de problemen op zichzelf eveneens alle overtuigingskracht misten.

Zo waren uw verklaringen over de ontvoering en het overlijden van uw broer Sha. (...) zeer vaag. Sha (...) werd net als 10 of 12 andere jongeren meegenomen door talibanleden van uw dorp maar u kon geen enkele van de talibanleden bij naam noemen (CGVS 1, p. 18). Ofschoon u beweerde dat er 10-12 andere jongens werden meegenomen door de taliban, dat deze jongens van omliggende dorpen waren en dat zij uw klasgenoten waren, kon u slechts vijf van deze 10 of 12 jongens bij naam noemen (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 9). In welke regio Sha (...) om het leven kwam, wist u evenmin (CGVS 1, p. 19) en Mullah B. (...) zou nooit iets gezegd hebben over zijn overlijden behalve dat hij een martelaar was geworden (CGVS 2, p. 9). Ofschoon u stelde dat de overige gedwongen rekruten ook broers hadden in de madrassa, wist u niet of zij nog naar de madrassa gingen (CGVS 2, p. 15). U haalde aan dat ook andere mensen stopten met de madrassa en vervolgens net als u gedwongen werden om terug te keren naar de madrassa maar kon vervolgens geen enkel concreet voorbeeld hiervan geven (CGVS 2, p. 15). Uw vader kwam via uw medestudenten te weten dat de mullah hen had opgedragen u met geweld terug naar de madrassa te brengen maar u wist niet welke studenten dit hadden verteld aan uw vader (CGVS 1, p. 20). De Commissaris-generaal begrijpt dat u – zeker gezien uw jeugdige leeftijd toen deze gebeurtenissen zich afspeelden – niet alle details kan weten maar acht het zeer opmerkelijk dat u geen enkele naam kon geven van iemand die in exact dezelfde situatie als u verkeerde en dat u voor het overige zo vaag bleef. Dergelijke andere voorbeelden van gedwongen rekruten zouden u en uw ouders namelijk kunnen helpen om uw risico en het risico voor uw familie in te schatten. Hierbij kan er gewezen worden op het feit dat u nog contact heeft onderhouden met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan waardoor het mogelijk was u hierover te informeren (CGVS 1, p. 6, 13). Uw verklaringen over de reactie van uw ouders en de ouders van de overige gedwongen rekruten overtuigden evenmin: ze waren wel bezorgd en droevig, maar ondernamen niets om deze situatie te verhelpen (CGVS 2, p. 10).

Verder overtuigden uw verklaringen over het wedervaren van uw familie op geen enkel moment. U stelde dat u nog bijna maandelijks contact onderhield met uw oom langs moederskant (CGVS 1, p. 6) die ook uw documenten uit Afghanistan naar België verstuurde (CGVS 1, p. 13) en via wie u meer had kunnen proberen te bekomen over de actuele omstandigheden van uw familieleden. U vroeg echter op geen enkel moment aan uw oom of uw twee oudste broers teruggevonden werden, ook al dacht u zelf dat ze intussen wel terecht zouden zijn (CGVS 1, p. 16). Ook aan uw ouders vroeg u nooit waar uw twee oudste broers zich intussen zouden kunnen bevinden (CGVS 2, p. 3). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij informeert naar het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen, quod non in casu. Dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan niets meer ondernamen tegen uw familie (CGVS 1, p. 12) terwijl zij eerder zo'n gerichte acties ondernamen om u en uw familie te raken en ook uw familie specifiek vermeldden in hun dreigbrief (CGVS 1, p. 19), oogt ook zeer weinig plausibel.

Tot slot is de werkwijze van de taliban en hun zware inspanningen om u, een veertienjarige die nooit enig wapenonderricht kreeg (CGVS 1, p. 20) en die nooit op enigerlei manier aangaf dat u bij de taliban zou willen gaan (CGVS 1, p. 20), te rekruteren op zich ook weinig aannemelijk. De mullah kwam maar liefst zeven keer naar uw huis op zoek naar u en jullie ontvingen opnieuw een dreigbrief van de taliban (CGVS 2, p. 13). U schatte het aantal keren dat u thuis was bij deze bezoeken overigens vaagweg op drie, vier of vijf keer (CGVS 2, p. 13). Van zo'n belangrijke gebeurtenissen mag ondanks uw jeugdige leeftijd nochtans verwacht worden dat dit in uw geheugen gegrift zou staan en u er aldus precieze verklaringen over zou kunnen afleggen. Het is daarenboven maar weinig aannemelijk dat uw mullah en de taliban u geen enkele keer gingen zoeken in het huis van uw maternale oom S. (...) op amper 12 à 15 minuten stappen (CGVS 2, p. 14). Dat u als veertienjarige overigens 's avonds alleen vluchtte van uw huis naar het huis van S. (...) oogt ook weinig plausibel zeker aangezien u aangaf dat het in uw regio onveilig is 's nachts omdat de taliban niemand toelaat hun huizen te verlaten in het donker (CGVS 2, p. 14).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw broers bedreigd werden door de taliban en dat u en uw familie onder de speciale aandacht van de taliban stonden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO

[COI Report Afghanistan Country focus.pdf](#)) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van

vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Voor zover u aanhaalde dat u gedood zou worden door de taliban omwille van een terugkeer uit Europa (CGVS 2, p. 8) en voor zover uw voogd en advocaat aanhaalden dat u als verwesterd zou kunnen worden aanzien door de taliban (CGVS 2, p. 16, 17), dient te worden aangestipt dat dit een louter hypothetische vrees is die u op geen enkele wijze concretiseerde. In uw geval haalt u immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwees louter naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas als oorzaak voor problemen bij een eventuele terugkeer (CGVS 2, p. 17) maar uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U stelde nog dat u als ongelovige zou worden beschouwd maar verwees ook hierbij naar uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen en herhaalde dat u een moslim bent (CGVS 2, p. 17). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Zelfs op de (bijzonder suggestieve) vraag van uw voogd of u problemen zou kennen met de taliban omdat u Nederlands spreekt en met een laptop werkt, wuifde u die redenen weg en verwees u opnieuw naar uw eerdere problemen (CGVS 2, p. 18). Dat de taliban alle binnenkomsten zullen controleren en zullen weten wie waar en op welke wijze terugkomen zoals uw advocaat beweerde (CGVS 2, p. 17) wordt overigens op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt waardoor dit niet meer is dan een blote bewering.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van uw ouders en de omslag zeggen hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit die op zich niet ter discussie worden gesteld. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel als volgt aan:

"Verzoeker benadrukt voorafgaand dat alle bij dit verzoekschrift geciteerde bronnen publiekelijke, op het internet vrij raadpleegbare bronnen zijn van (inter)nationale (asiel)organisaties, waardoor een link naar de elektronische versie volstaat, zonder dat een papieren kopie moet toegevoegd worden.

Verzoekende partij is zich bewust van het uitzonderlijk lange verzoekschrift, onder meer door het uitgebreid citeren van verschillende bronnen, waartoe het zich genoodzaakt zag gezien het gebrekkig onderzoek dat verwerende partij naar de huidige situatie in Afghanistan heeft gevoerd.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die in Afghanistan gelden en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, om te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Uw Raad heeft in arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022 geoordeeld dat het CGVS haar onderzoeksplicht heeft geschonden en de mogelijkheid had moeten bieden om op passende wijze relevante individuele elementen aan te brengen na de machtsovername van de taliban. Er werd ook vastgesteld dat de veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en dat de situatie in het land onstabiel blijft.

Als gevolg nam het CGVS gedurende een periode geen nieuwe beslissingen. Volgens het CGVS zelf, heeft het naar aanleiding van dit arrest de COI geactualiseerd en het beleid verder op punt gezet, waarna het in de week van 23 mei (in werkelijkheid eerder) de dossierbehandeling volledig hervat en opnieuw beslissingen begon te nemen, zonder dat het beleid fundamenteel werd aangepast.¹

Niet alleen werd het beleid niet fundamenteel aangepast, maar bovendien heeft verwerende partij zich slechts zeer beperkt geschikt naar het arrest van Uw Raad van 31 maart 2022. Net zoals voordien het geval was, laat verwerende partij nog steeds na de bestreden beslissing op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen. Het heeft geen rekening gehouden met alle relevante feiten, noch met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Evenmin heeft het actief bijgedragen aan het verzamelen van informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Gelet op deze vaststelling, meent verzoeker dat er geen andere optie bestond dan deze gedetailleerde informatie zelf aan te reiken aan Uw Raad."

Verzoeker wijst er vervolgens op dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan.

Wat betreft de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de commissaris-generaal, betoogt verzoeker als volgt:

"Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aangezien hij er niet in geslaagd is om zijn problemen met de Taliban aannemelijk te maken.

Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. De motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan er geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeker zijn gebaseerd op een subjectieve beoordeling. Bovendien werd er, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, evenmin voldoende rekening gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij dient dan ook sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afgaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker is namelijk uit Afghanistan vertrokken als niet-begeleide minderjarige, op amper 14-iarige leeftijd, waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verwerende partij houdt allermint rekening met een aantal persoonlijke elementen, zoals de zeer jonge leeftijd van verzoeker, zijn cultureel verschillende achtergrond en het feit dat hij al jaren in België aanwezig is, in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op die leeftijd als niet-begeleide minderjarige, zonder familiale begeleiding. Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet heeft gevoerd."

Hierna gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering". Nadat hij een samenvatting heeft gegeven van de motieven van de bestreden beslissing die handelen over verwestering, zet hij vooreerst het volgende uiteen:

"Verwerende partij komt echter tot deze conclusies zonder dat het hier verder onderzoek naar gevoerd heeft, laat staan aan verzoeker de kans geboden heeft om dit verder toe te lichten of om dit aan een grondig onderzoek te onderwerpen, door de risico's in dat verband zorgvuldig te onderzoeken (zie infra) door objectieve informatie die over dit onderwerp beschikbaar is, bij de beoordeling te betrekken of door verzoeker de kans te geven elementen in dat verband kenbaar te maken.

De advocaat van verzoeker merkte aan het eind van het persoonlijk onderhoud namelijk op dat het risico om als verwesterd beschouwd te worden, onderzocht had moeten worden (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 17). Er werd verzoeker amper bijkomende vragen gesteld met betrekking tot dit aspect van zijn verzoek om internationale bescherming. In essentie, waarom de taliban hem als ongelovige zouden beschouwen, terwijl hij eigenlijk een moslim is, wie zijn vrienden in België zijn en hun nationaliteit, en zover voor het onderzoek naar het risico op vervolging omwille van verwestering.

Verwerende partij schendt met dergelijke motivering en gebrekkig onderzoek niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet, volgens hetwelk het tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals die uit zijn verklaringen en neergelegde documenten blijken.

Opnieuw kan er ten eerste verwezen worden naar het gebrek aan informatie waarop verwerende partij zich baseert, zoals eerder aan bod kwam.

In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, kan er in hoofde van verzoeker, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, bovendien wel degelijk sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering', die een risico op vervolging of het ernstige schade tot gevolg kan hebben.

Ten eerste kan zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing. Bovendien berust de analyse van verwerende partij van de beschikbare informatie in casu op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit beperkte informatie over de huidige situatie nog geen alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR – die ervoor

waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig.

Uit bepaalde bronnen blijkt namelijk dat personen die die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of men zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weg geweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben.

Voor een goed begrip van de notie 'verwestering', wordt dit concept eerst in detail verduidelijkt, specifiek toegepast op de situatie van Afghanen die vanuit het 'Westen' terugkeren naar Afghanistan.

Vervolgens, worden de concrete risico's behandeld die verzoeker riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan op basis van zijn profiel als (gepercipieerd) 'verwesterde' Afghaan. Er zal blijken uit objectieve landeninformatie dat verzoeker als gevolg hiervan zowel een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Tot slot wordt ingegaan op de vaststelling dat verwerende partij noch de mate van 'verwestering' van verzoeker in casu voldoende onderzocht heeft, noch dit beoordeeld heeft in de context van de huidige omstandigheden en de specifieke situatie van verzoeker."

Verzoeker geeft vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het begrip "verwestering" in de Afghaanse context en past dit dan als volgt toe op zijn eigen situatie:

"In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij slechts net 14 jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij doorheen verschillende Europese landen, als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op nog steeds geen 15-iarige leeftijd. Ondertussen is hij al meer dan drie jaren geleden vertrokken uit Afghanistan en verblijft hij al meer dan twee jaar onafgebroken in België. Hij heeft dus ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socioculturele en emotionele ontwikkeling, buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België, doorgebracht, nota bene als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Ten tweede is er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van concrete elementen die maken dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd beschouwd en dus vervolgd dreigt te worden. Aangezien verzoeker hierover geen vragen gesteld werden tijdens het persoonlijk onderhoud en hij dus niet de kans kreeg deze elementen kenbaar te maken, kan hem niet verweten worden dat hij niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet in ieder geval herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zichzelf als 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet hierbij ook voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ook voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico als 'verwesterd' beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, 'Westerse' levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa's en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren.

Verwerende partij betwist in dat verband niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is.

Er kan dus wel degelijk in concreto aangetoond worden dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Hoewel verwerende partij echter meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na bijna vier jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn specifieke, persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan en in België gedurende zijn verblijf als minderjarige;

- zijn leeftijd: het feit dat hij op 14 jarige leeftijd, als niet-begeleide minderjarige, Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan. Hoewel verzoeker binnenkort meerderjarig zal zijn, is hij vandaag bovendien nog steeds amper 17 jaar;

- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen meer twee jaar en het verblijf tout court van meer dan driejaar buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in het Westen;

- de zichtbaarheid van verzoeker inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes,

Had vererende partij een oprechte inspanning gedaan om met verzoeker over deze verschillende elementen in plaats van zich te beperken o mna te gaan of hij moslim was en welke nationaliteit zijn vrienden hebben in andere woorden, had de verwerende partij voldaan aan zijn samenwerkingsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die haar dwingt om haar beslissingen goed voor te bereiden, pas dan had verzoeker de kans gehad om deze elementen te laten gelden tijdens het persoonlijk onderhoud, quod non, dan had verwerende partij tot de conclusie moeten komen dat er in hoofde van verzoeker voldoende individuele elementen aanwezig zijn om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen."

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden en hekelt hij het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband.

Vervolgens wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de machtsovername door de taliban aan de basis ligt van de huidige situatie.

Ten slotte gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst hiervoor nog kort naar de conclusie uit het eerste deel over het gebrek aan een grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door de commissaris-generaal. Daarnaast meent hij dat de conclusie van de Raad in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 ook nog steeds algemeen op zijn situatie van toepassing is. Vervolgens citeert hij uit dit arrest en benadrukt hij nogmaals dat hij uit de provincie Nangarhar afkomstig is, "*wat als dusdanig niet betwist werd door verwerende partij in de bestreden beslissing*" en dat de conclusie van de Raad in het voormelde arrest vandaag nog steeds relevant is.

Verzoeker vraagt in hoofde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en geeft hij de weblinks van (onder meer) de volgende rapporten:

- UNHCR, "*Guidance Note on the International Protection Needs of people Fleeing Afghanistan*", februari 2022;

- EASO, "*Afghanistan Country Focus : Country of Origin Information Report*", januari 2022;

- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan – Common analysis and guidance note”, april 2022;
- NANSEN, “Nansen Note 2 – Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”;
- UK Home Office, “Country Policy and information note, security situation Afghanistan”, april 2022;
- UNHCR, “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”, 30 augustus 2018;
- OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation”, 26 maart 2021;
- Friederike Stahlmann, “Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans”, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- ASYLOS, “Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”, augustus 2017;
- ASYLOS, “Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over”, november 2021;
- International Rescue Committee, “Crisis in Afghanistan : Unprecedented hunger after the conflict”, 7 januari 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under social and legal norms”, december 2017;
- OSAR, “Afghanistan: Profils à risque \ Mise à jour de l’analyse-pays de l’OSAR”, 31 oktober 2021;
- Freedom House, “Freedom in the World 2022 – Afghanistan”, 28 februari 2022;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, “Situation of Human Rights in Afghanistan”, 28 februari 2022;
- Amnesty International, “Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent”, 21 maart 2022;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, maart 2022;
- International Rescue Committee, “IRC Emergency Watchlist 2022 : Afghanistan tops list of countries most at risk in year ahead ; IRC finds global “System Failure” fueling crisis and driving record levels of humanitarian need”;
- WFP, “WFP Afghanistan Situation Report”, 1 april 2022;
- WFP, “WFP Afghanistan Situation Report 10 June 2022”, 14 juni 2022;
- OCHA, “Afghanistan: Humanitarian response Plan / Humanitarian Programme Cycle 2022”, januari 2022;
- UNAMA, “Humanitarian donors urged to step up again for Afghanistan”, 31 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”, 17 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis / Questions and answers on Human Costs of Sanctions, Banking Restrictions”, 1 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Hunger Crisis has Economic Roots”, 1 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan Remains an Open Wound”, 17 mei 2022.

2.2.2. Op 17 november 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Bij een op 27 november 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van een observatieverslag van 30 september 2022 van een Time-out traject (stuk 1) en van een brief van 25 november 2022 van de sociale dienst van Fedasil Overijse (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet bijgevolg een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broers bedreigd werden door de taliban en dat hij en zijn familie onder de speciale aandacht van de taliban stonden, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omdat zijn broers bedreigd werden door de taliban en hij en zijn familie onder de speciale aandacht van de taliban stonden. Zijn twee oudste broers, She. en B., zouden een dreigbrief van de taliban hebben gekregen en gevraagd zijn om zich aan te sluiten bij de taliban om mee te vechten in de *jihad*, waarop ze zouden zijn weggevlucht. Verzoeker zou sindsdien niets meer van hen vernomen hebben. Ongeveer twee maanden later zouden de taliban zijn broer Sha. hebben meegenomen uit de *madrassa* en twee weken daarna zouden zij diens lichaam naar zijn familie hebben teruggebracht. Verzoeker zou daarop besloten hebben om te stoppen met de *madrassa*. De *mullah* van de *madrassa* zou daarna zes of zeven keer naar zijn huis zijn gekomen om hem te zoeken. De zevende keer zou zijn vader een dreigbrief van de taliban hebben gekregen van de *mullah* waarin stond dat verzoeker gedood zou worden indien hij niet naar de *madrassa* ging. Daarop zou verzoeker zijn verhuisd naar het huis van zijn oom langs moederskant en twee weken later, ongeveer in maart 2019, Afghanistan hebben verlaten. Verzoeker stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omdat hij zich niet bij hen aansloot en omdat hij zou terugkeren uit Europa. Zijn raadsman stelde op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker niet kan terugkeren omdat de taliban verwesterde personen zullen vervolgen.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van de *taskara's* van zijn ouders, alsook de originele dreigbrief van de taliban en de omslag waarin deze documenten naar België werden gestuurd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broers bedreigd werden door de taliban en dat hij en zijn familie onder de speciale aandacht van de taliban stonden nu (i) er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij zijn verklaringen over zijn persoonlijke leefwereld voor zijn komst naar België, (ii) zijn verdere verklaringen over zijn eigen onderwijs en de *madrassa* evenmin overtuigden, waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich daar afspeelden en de problemen die hij hierdoor kende, (iii) zijn verklaringen over de ontvoering en het overlijden van zijn broer Sha. zeer vaag waren, (iv) zijn verklaringen over het wedervaren van zijn familie op geen enkel moment overtuigden, (v) de werkwijze van de taliban en hun zware inspanningen om hem, een veertienjarige die nooit enig wapenonderricht kreeg en die nooit op enigerlei manier aangaf dat hij bij de taliban zou willen gaan, te rekruteren weinig aannemelijk zijn, (vi) het gegeven dat hij als veertienjarige 's avonds alleen vluchtte van zijn huis naar het huis van S. weinig plausibel oogt en (vii) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U heeft dergelijke vrees evenwel niet aannemelijk kunnen maken omdat uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban zeer vaag en onwaarschijnlijk waren.

In de eerste plaats moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw persoonlijke leefwereld voor uw komst naar België. Het is nochtans zeer belangrijk dat een verzoeker om internationale bescherming een duidelijk zicht verschaft over zijn persoonlijke leefwereld om zo de omstandigheden waarin hij zou terechtkomen in het geval van een eventuele terugkeer en het hieraan verbonden risico zo nauwkeurig mogelijk te kunnen beoordelen. In uw geval dient er echter te worden opgemerkt dat u tegenstrijdig en vaag was over uw twee oudste broers, nochtans spilfiguren in uw relaas.

Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw broer She. (...) ongeveer 22 jaar oud was en dat uw broer B. (...) ongeveer 20 jaar oud was (verklaring DVZ d.d. 27/10/2020, vraag 17). Bij het CGVS stelde u echter plots dat B. (...) uw oudste broer is en She. (...) uw tweede oudste broer (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 04/06/2021, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u het niet wist omdat uw broers getrouwd zijn (CGVS 1, p. 2). Later bij het CGVS stelde u plots weer dat She. (...) uw oudste broer is (CGVS 1, p. 21). Bij uw registratie bij de Dienst Minderjarigen gaf u dan weer aan dat B. (...) 28 jaar oud was, dat S. Z. (...) 30 jaar oud was en dat ook N. (...) en I. (...) ouder waren dan u (zie fiche niet-begeleide minderjarigen) terwijl u bij het CGVS stelde dat N. (...) en I. (...) uw jongere broers zijn (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 2). Uw broer Sha. (...) liet u bij de Dienst Minderjarigen dan weer geheel onvermeld. Ook over de scholing van uw broers bleef u bijzonder vaag. U wist niet tot welke graad uw broers naar school gingen in Afghanistan (CGVS 1, p. 6) noch hoelang zij in de madrassa hadden gestudeerd (CGVS 1, p. 7). Nochtans woonden uw broers in hetzelfde huis als u (CGVS 1, p. 21). Er mag dan ook verwacht worden dat u ondanks uw jeugdige leeftijd coherente verklaringen zou kunnen afleggen over deze leden van uw kerngezin. Het gegeven dat u echter zo'n tegenstrijdige en vage verklaringen aflegde over uw broers en hun scholing doet dan ook sterk afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien vonden uw eigen problemen met de taliban hun oorsprong bij de problemen van uw broers waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen reeds sterk wordt ondergraven door uw incoherente verklaringen over uw gezinssamenstelling en meer specifiek uw broers. Uw verdere verklaringen over uw eigen onderwijs en de madrassa overtuigden evenmin. De madrassa is nochtans de plek waar een groot deel van uw beweerde problemen plaatsvonden. U verklaarde eerst dat u pas op dertienjarige leeftijd naar de madrassa begon te gaan omdat u spelletjes speelde en de madrassa niet leuk vond (CGVS 1, p. 21). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u niet eerder naar de madrassa ging omdat u thuis diende te werken (CGVS 2, p. 5) hetgeen weinig coherent is met uw eerste verklaringen. Uw verklaringen over uw andere taken voor u naar de madrassa ging, konden bovendien niet overtuigen. Hoewel uw vader zei dat het belangrijk was om te studeren in de madrassa, had u geen idee welke toekomstplannen uw vader had voor u (CGVS 1, p. 7). Met uw oudere broers praatte u evenmin ooit over uw toekomst (CGVS 1, p. 7). In de Afghaanse overlevingscultuur is dit een vreemde vaststelling. Even opmerkelijk is uw bewering dat u enkel thee bracht naar de velden terwijl uw vader te oud was om te werken op jullie velden waardoor uw twee paternale ooms al het werk dienden uit te voeren (CGVS 1, p. 8). Dit is des te frappanter daar u verklaarde dat u landbouwer zou zijn geworden indien u het land niet had verlaten. In die context mag dan ook verwacht worden dat u enigszins zou worden opgeleid door uw familie om dergelijke taken in de toekomst te kunnen uitvoeren voor het gezin. U verklaarde echter dat uw ooms u nooit toonden hoe het landbouwwerk gedaan werd (CGVS 1, p. 22) en u had geen idee aan wie uw ooms en vader hun gewassen verkochten (CGVS 1, p. 21). Dat u aldus klaargestoomd werd om landbouwer te worden heeft u geenszins aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen over uw scholing in de madrassa waren ook weinig geloofwaardig. Uw leraar Mullah B. (...) zou op uw derde of vierde dag in de madrassa reeds hebben gepredikt over de jihad (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8) en eens de studenten opgroeiden, werden ze door hem doorgestuurd om deel te nemen aan de jihad (CGVS 1, p. 10). Mullah B. (...) maakte volgens u net als alle mullahs in Afghanistan deel uit van de taliban, hetgeen door iedereen geweten is (CGVS 2, p. 7, 8). Toch zou uw vader, die de taliban haatte en hen wilden vond (CGVS 2, p. 6), de rekruteringspogingen en preken van de taliban ongeveer een jaar lang niet serieus hebben genomen. U verklaarde dat uw vader pas van mening veranderde toen uw broer Sha (...) werd meegenomen (CGVS 1, p. 18). Dit is niet enkel geheel ongeloofwaardig binnen de algemene context in uw beweerde regio van herkomst waar de taliban en de overheid elkaar bevochten (CGVS 1, p. 14) maar zeker in uw persoonlijke context aangezien u beweerde dat uw twee oudste broers twee maanden eerder al persoonlijk bedreigd waren geweest door de taliban, gevraagd werden om mee te vechten met de taliban en om deze redenen waren weggevlucht (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 3). Uw verklaring dat uw vader u dan toch nog naar de madrassa liet gaan omdat hij de handelingen van de taliban niet serieus nam en dacht dat jullie toch niet zouden worden meegenomen, kan geenszins overtuigen. U had overigens geen idee of Mullah B. (...) ook tegen uw broer Sha. (...) had gepredikt over jihad (CGVS 1, p. 17) terwijl zeker mag verwacht worden dat dergelijke zaken besproken zouden worden binnen een Afghaans gezin in een gebied waar de taliban sterk staan maar er tevens overheidsoperaties worden uitgevoerd (CGVS 1, p. 14). Dit geldt des te meer in uw persoonlijke situatie daar u beweerde dat uw twee oudste broers gedwongen gerekruteerd werden.

Uit deze verklaringen moet geconcludeerd worden dat u geen zicht heeft verschaft op uw werkelijke scholing en activiteiten in Afghanistan. Nochtans is dit zeer belangrijk om uw nood aan bescherming te kunnen beoordelen. Specifiek in uw geval is dit des te belangrijker aangezien u de oorzaak van uw problemen situeerde in de madrassa. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw scholing in de madrassa, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich daar afspeelden en de problemen die u hierdoor kende. Toch kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over de problemen op zichzelf eveneens alle overtuigingskracht misten.

Zo waren uw verklaringen over de ontvoering en het overlijden van uw broer Sha. (...) zeer vaag. Sha (...) werd net als 10 of 12 andere jongeren meegenomen door talibanleden van uw dorp maar u kon geen enkele van de talibanleden bij naam noemen (CGVS 1, p. 18). Ofschoon u beweerde dat er 10-12 andere jongens werden meegenomen door de taliban, dat deze jongens van omliggende dorpen waren en dat zij uw klasgenoten waren, kon u slechts vijf van deze 10 of 12 jongens bij naam noemen (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 9). In welke regio Sha. (...) om het leven kwam, wist u evenmin (CGVS 1, p. 19) en Mullah B. (...) zou nooit iets gezegd hebben over zijn overlijden behalve dat hij een martelaar was geworden (CGVS 2, p. 9). Ofschoon u stelde dat de overige gedwongen rekruten ook broers hadden in de madrassa, wist u niet of zij nog naar de madrassa gingen (CGVS 2, p. 15). U haalde aan dat ook andere mensen stopten met de madrassa en vervolgens net als u gedwongen werden om terug te keren naar de madrassa maar kon vervolgens geen enkel concreet voorbeeld hiervan geven (CGVS 2, p. 15). Uw vader kwam via uw medestudenten te weten dat de mullah hen had opgedragen u met geweld terug naar de madrassa te brengen maar u wist niet welke studenten dit hadden verteld aan uw vader (CGVS 1, p. 20). De Commissaris-generaal begrijpt dat u – zeker gezien uw jeugdige leeftijd toen deze gebeurtenissen zich afspeelden - niet alle details kan weten maar acht het zeer opmerkelijk dat u geen enkele naam kon geven van iemand die in exact dezelfde situatie als u verkeerde en dat u voor het overige zo vaag bleef. Dergelijke andere voorbeelden van gedwongen rekruten zouden u en uw ouders namelijk kunnen helpen om uw risico en het risico voor uw familie in te schatten. Hierbij kan er gewezen worden op het feit dat u nog contact heeft onderhouden met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan waardoor het mogelijk was u hierover te informeren (CGVS 1, p. 6, 13). Uw verklaringen over de reactie van uw ouders en de ouders van de overige gedwongen rekruten overtuigden evenmin: ze waren wel bezorgd en droevig, maar ondernamen niets om deze situatie te verhelpen (CGVS 2, p. 10).

Verder overtuigden uw verklaringen over het wedervaren van uw familie op geen enkel moment. U stelde dat u nog bijna maandelijks contact onderhield met uw oom langs moederskant (CGVS 1, p. 6) die ook uw documenten uit Afghanistan naar België verstuurde (CGVS 1, p. 13) en via wie u meer had kunnen proberen te bekomen over de actuele omstandigheden van uw familieleden. U vroeg echter op geen enkel moment aan uw oom of uw twee oudste broers teruggevonden werden, ook al dacht u zelf dat ze intussen wel terecht zouden zijn (CGVS 1, p. 16). Ook aan uw ouders vroeg u nooit waar uw twee oudste broers zich intussen zouden kunnen bevinden (CGVS 2, p. 3). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij informeert naar het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen, quod non in casu. Dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan niets meer ondernamen tegen uw familie (CGVS 1, p. 12) terwijl zij eerder zo'n gerichte acties ondernamen om u en uw familie te raken en ook uw familie specifiek vermeldde in hun dreigbrief (CGVS 1, p. 19), oogt ook zeer weinig plausibel.

Tot slot is de werkwijze van de taliban en hun zware inspanningen om u, een veertienjarige die nooit enig wapenonderricht kreeg (CGVS 1, p. 20) en die nooit op enigerlei manier aangaf dat u bij de taliban zou willen gaan (CGVS 1, p. 20), te rekruteren op zich ook weinig aannemelijk. De mullah kwam maar liefst zeven keer naar uw huis op zoek naar u en jullie ontvingen opnieuw een dreigbrief van de taliban (CGVS 2, p. 13). U schatte het aantal keren dat u thuis was bij deze bezoeken overigens vaagweg op drie, vier of vijf keer (CGVS 2, p. 13). Van zo'n belangrijke gebeurtenissen mag ondanks uw jeugdige leeftijd nochtans verwacht worden dat dit in uw geheugen gegrift zou staan en u er aldus precieze verklaringen over zou kunnen afleggen. Het is daarenboven maar weinig aannemelijk dat uw mullah en de taliban u geen enkele keer gingen zoeken in het huis van uw maternale oom S. (...) op amper 12 à 15 minuten stappen (CGVS 2, p. 14). Dat u als veertienjarige overigens 's avonds alleen vluchtte van uw huis naar het huis van S. (...) oogt ook weinig plausibel zeker aangezien u aangaf dat het in uw regio onveilig is 's nachts omdat de taliban niemand toelaat hun huizen te verlaten in het donker (CGVS 2, p. 14)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en vrees, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat het "niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft", wijst de Raad erop dat hem in de bestreden beslissing nergens een beperkte kennis verweten wordt. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal allerminst rekening houdt met een aantal persoonlijke elementen, zoals zijn zeer jonge leeftijd, zijn cultureel verschillende achtergrond en het feit dat hij al jaren in België aanwezig is "in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op die leeftijd als niet-begeleide minderjarige, zonder familiale begeleiding", stelt de Raad vast dat uit de

motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat er rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd. Zo wordt gemotiveerd dat (i) van verzoeker mag worden verwacht dat hij ondanks zijn jeugdige leeftijd coherente verklaringen zou kunnen afleggen over de leden van zijn kerngezin, dat (ii) verzoeker, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd toen de gebeurtenissen zich afspeelden, niet alle details kan weten maar dat het toch zeer opmerkelijk is dat hij geen enkele naam kon geven van iemand die in exact dezelfde situatie als hem verkeerde en dat hij voor het overige zo vaag bleef, dat (iii) ondanks zijn jeugdige leeftijd, van zo'n belangrijke gebeurtenissen als de bezoeken van de taliban bij hem thuis mag verwacht worden dat zij in zijn geheugen gegrift zouden staan en dat hij er precieze verklaringen over zou kunnen afleggen en dat (iv) het weinig plausibel oogt dat verzoeker als veertienjarige 's avonds alleen vluchtte van zijn huis naar het huis van zijn oom. Verzoeker weerlegt noch ontkracht dat zijn leeftijd zijn zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen niet kan vergoelijken. De Raad benadrukt dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek, *quod non in casu*. Dat verzoeker zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht Afghanistan te ontvluchten, kan niet louter worden vergoelikt door zijn leeftijd of het feit dat hij al jaren in België aanwezig is "*in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op die leeftijd als niet-begeleide minderjarige, zonder familiale begeleiding*", en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoeker niet het minste (begin van) bewijs levert van of toelichting biedt bij deze ongemakkelijke omstandigheden. Van gebeurtenissen die een dermate ingrijpende impact hebben gehad op zijn leven dat zij de oorzaak waren voor, of mee bijgedragen hebben tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat zij in zijn geheugen gegrift staan, zodat verzoeker daarover in een later stadium coherente en overeenstemmende verklaringen kan afleggen. Verder mag ook van personen met een jeugdige leeftijd worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefwereld, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren, zeker wanneer men, zoals verzoeker, reeds over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Verzoeker wijst nog op zijn cultureel verschillende achtergrond en de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context, doch laat na enige concrete toelichting aan te reiken over deze culturele context en de impact die deze context op zijn verklaringen zou hebben gehad. Hij laat eveneens na te concretiseren waar in de bestreden beslissing er geen rekening zou zijn gehouden met deze context. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker gehoord door een ambtenaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen in het bijzijn van een tolk. Hij werd prioritair gehoord en bijgestaan door zijn voogd. Hierbij werd rekening gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, en onderwijsniveau (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'beoordeling bijzondere procedurele noden'). Bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer* van het CGVS, werd verzoeker opnieuw bijgestaan door zijn voogd en door zijn raadsman. Zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouds dat de vragen van de *protection officer* herhaald werden indien verzoeker ze niet dadelijk begreep (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2021, bijvoorbeeld p. 7, 9, 14, 15, 18 en 20, en notities van het persoonlijk onderhoud van 10 september 2021, bijvoorbeeld p. 8, 12, 13 en 15). Bovendien wordt de staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. Verzoekers betoog dat er niet voldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast waaraan hij niet kan voldoen, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Een schending van de artikelen 48/6, § 5, en 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog in zijn verzoekschrift dat de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen gebaseerd zijn op een subjectieve beoordeling, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van deze motieven en

brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broers bedreigd werden door de Taliban en dat hij en zijn familie onder de speciale aandacht van de Taliban stonden.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat er in zijn hoofde, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, sprake kan zijn van een (toegeschreven) vorm van verwestering die een risico op vervolgving of ernstige schade tot gevolg kan hebben.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd."

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond

'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk*

departement binnen Kaboel. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesies*" (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de taliban codes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis*, april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er

een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker slechts 14 jaar oud was bij het verlaten van Afghanistan rond maart 2019 en bijna 15 jaar oud was bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 21 januari 2020. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 17 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft ondertussen bijna drie jaar in België. Voorheen was hij bijna één jaar onderweg vanuit Afghanistan, waar hij inmiddels dus bijna vier jaar weg is. Evenmin wordt betwist dat verzoeker een Pashtou is, afkomstig uit het dorp Kakokhel, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de Taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, p. 5).

Uit de stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota heeft gevoegd, namelijk het observatieverslag van 30 september 2022 van een Time-out traject (stuk 1) en de brief van 25 november 2022 van de sociale dienst van Fedasil Overijse (stuk 2) blijkt verder dat verzoeker inspanningen levert om te integreren in de Belgische maatschappij. Zo stelt zijn sociaal assistent in het schrijven van 25 november 2022 dat hij het onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen (OKAN) met glans beëindigd heeft en een opleiding volgt om magazijnier te worden. Nog toont hij volgens zijn sociaal assistent gedurende zijn verblijf in het opvangcentrum in Overijse heel veel inzet en gaat hij graag naar school, waardoor zijn niveau van Nederlands reeds zeer hoog is. Ondanks het gegeven dat hij zich na de bestreden beslissing mentaal niet goed zou hebben gevoeld en dit een demotiverende factor zou hebben gevormd om naar school te blijven gaan, herpakte verzoeker zich volgens zijn sociaal assistent en zette hij zich terug in om naar school te gaan. Op school zou hij volgens zijn sociaal assistent reeds veel vriendschappen hebben opgebouwd met Belgische jongens en ook met de begeleiding van het opvangcentrum zou hij een uitstekend contact hebben. Verder stelt zijn sociaal assistent dat verzoeker hard werkt om zich te integreren, dat hij buiten de schooluren ook graag bijklust en dat er door zijn werkgever in de frambozenpluk alleen maar positieve

feedback werd doorgegeven aan de sociale dienst van Fedasil Overijse. Uit het observatieverslag blijkt dat verzoeker zich op één afspraak na, aan alle afspraken hield die tijdens het traject werden gemaakt en dat hij gedurende dit traject van vijf dagen steeds, zonder verdere aansporing, aanwezig was voor de geplande activiteiten en hierover nooit protesteerde. In dit verslag wordt verder nog gesteld dat hij een heel spontane en open houding aannam naar de begeleiding toe. Er blijkt tevens uit dat hij constructief met iedereen in de groep samenleefde, waaronder ook met een meisje uit Somalië. Tijdens de fietsactiviteiten zou hij veilig en volgens de regels hebben gefietst en zou hij zich telkens kandidaat hebben gesteld om buiten bij de fietsen te blijven wachten, ondanks het feit dat het regende. Tijdens een andere activiteit zou hij een andere jongere hebben geholpen met solderen en zou hij gezorgd hebben voor muziek. Ook tijdens de overige activiteiten zou hij initiatief hebben genomen en zou hij zich bereidwillig hebben opgesteld.

Uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt verder nog dat verzoeker een profiel op Facebook heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2021, p. 12). Hoewel verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij nog ongeveer één keer per maand of anderhalve maand met zijn maternale oom sprak die dan tegen zijn familie zei dat hij ok was (*ibid.*, p. 5-6), verklaarde hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud na het eerste persoonlijk onderhoud geen contact meer te hebben gehad met iemand in Afghanistan. Hij zou zijn maternale oom gebeld hebben, maar die zou niet hebben opgenomen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 september 2021, p. 2). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen afkomstig is uit ruraal gebied in de provincie Nangarhar en dat dit niet betwist wordt.

De Raad merkt op dat er niet aan voorbij kan worden gegaan dat verzoeker ondertussen een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school waar hij vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum en zijn studentenjob, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Gelet op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij uit een ruraal en conservatief milieu in de provincie Nangarhar afkomstig is waarmee hij volgens zijn verklaringen amper nog contact heeft, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waar niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het "speel" te spelen.

Het gegeven dat verzoeker de vrees voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa in de loop van de administratieve procedure niet concretiseerde, doch slechts voor het eerst concretiseert in het kader van de huidige beroepsprocedure, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De Raad brengt in herinnering dat verzoeker minderjarig is. Dat een minderjarige dergelijke concrete elementen niet uit eigen beweging aanbrengt, kan hem niet ten kwade worden genomen. Dit geldt eens te meer nu verzoeker op zeer jonge leeftijd België binnenkwam, zodat desgevallend kan worden aangenomen dat hij zich niet bewust is van de specifieke "westerse" gedragingen en kenmerken die hij zich eigen heeft gemaakt. De Raad merkt verder ook op dat de aanwezige voogd en advocaat tijdens verzoekers tweede persoonlijk onderhoud melding hebben gemaakt van de vrees voor vervolging omwille van de verwestering.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van

verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de straffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt bovendien terecht geconcludeerd dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN